

„Vidíš? Říkal jsem ti, že si jen někam vyrazil,“ zaradoval se děda. „A měl bys mu koupit pořádné kolo, aby nezůstal někde trčet! Vůbec se nedivím, že se mu ta stará koloběžka porouchala. Co kdybyste si občas udělali výlet oba a zajeli ke mně?“

To není špatný nápad, pomyslel si Jakubův táta. Mrzelo ho, že má děda pravdu. Poslední dobou byl tak zavalený prací, že na společné výlety ani nepomyslel. Jakub se navěčeřel a usadil se k nim do křesla, ale byl tak unavený, že ho táta za pět minut spícího přenášel do postele.

„Ty máš teda bombastického tátu,“ řekl Michal, když u Jakuba obdivoval jeho nové kolo. Táta Jakubovi navrhl, že až bude mít zase noční, může Michala pozvat, aby u nich přespal. „Utekl jsi z domu a on ti za to ještě koupí takovýhle dárek!“

„A co by udělal tvůj táta?“ zeptal se Jakub.

„Já tátu nemám, jen nevlastního. Předpokládám, že bych dostal pořádný výprask.“

„Ale vaši ti taky koupili dobré kolo.“

„To mám od babičky. Vždycky mi ráda kupovala dárky. Říkává, že peníze budou, ale ona už ne.“

„Nechtěl bys se mnou jet do Anglie? Nebo někam dál?“ zeptal se ho Jakub a srdce mu začalo bít rychleji. „Už jsem byl i v Indii.“

„Jasně, prstem po mapě, co?“ zasmál se Michal. „Vždyť vidím, že map máš doma milion. Nejspíš ti přerostly přes hlavu. Určitě se ti o nich i zdá.“

„Mám létající koloběžku. Koukni. Postav se na ni a uvidíš. Dokonce i mluví.“

Michal Jakubovi nevěřil ani slovo, ale i tak se na koloběžku postavil.

„Otevřu okno, abys mohl vylétnout. Ale pořádně se drž!“ řekl Jakub.

Michal se vši silou chytil řídítek a přihrčil se, jako by se připravoval na velký start. Ale koloběžka se ani nehнула.

„Tak pojedte!“ popoháněl je oba Jakub, ale koloběžka ho úplně ignorovala. „Co je to s tebou? To je můj kámoš, můžete se projet.“

Michal sesedl. „No dobře, tak už si nedělej srandu. Zítra jedeme na jezera, jo? Na kolech!“

„Proč jsi najednou oněměla?“ zeptal se Jakub, když Michal odešel.

„Pche!“ rozčílila se koloběžka. „Ani ses mě nezeptal, jestli chci někam jet. A proč jsi mě nepředstavil?“ Koloběžka chtěla ještě něco dodat, ale vtom zaslechla, že někdo přišel.

„Jakube, jsi doma?“ ozval se ode dveří tátův hlas.

„Jasně! Byl tu i Michal, ale před chvílí odešel domů.“

„Mám pro tebe překvapení!“

„Vždyť víš, že překvapení nemám rád,“ odpověděl Jakub, ale i tak byl zvědavý, co táta vymyslel.

„V tom případě můžeme všechno přesně naplánovat,“ zasmál se táta. „Co kdybychom zítra vyrazili za dědou? Na kolech! Děda mi říkal, že nás vezme i na ryby a večer si je můžeme opéct na ohni.“

„Hurá!“ zaradoval se Jakub. „Ale Michal bude zklamaný, dohodli jsme se, že se pojedeme koupat.“

„Nebude, pojedeme všichni spolu. Zavolám jeho babičce, aby ho pustila na naši chlapskou jízdu! A koupat se můžeme i tam.“

Ten večer byl Jakub velmi šťastný. Těšil se, jak brzy ráno vstanou a vyrazí na dlouhý výlet. Táta říkal, že si vezmou i spacáky a přespí venku!

Jen koloběžku tenhle plán vůbec netěšil. Jakub si na ni ani jednou nevzpomněl. *Už mě přestává potřebovat*, přemýšlela, když ležela potmě pod postelí. *Doufám, že aspoň umí držet slovo a vezme mě znova do Cambridge*, pomyslela si a snad posté si představila vysoké černé kolo s elegantně ohnutými blatníky.

„A co jste dělali večer? Nebáli jste se spát venku?“ ptala se koloběžka, když jí Jakub vyprávěl o výletě s tátou. Stála opřená na dvoře za domem, kde ji Jakub natíral tmavočervenou barvou.

„Večer to bylo nejlepší! Našli jsme si v lese louku, kde jsme si rozložili spacáky. Jen tak, bez stanu! Michal nám ukázal, jak si pod sebe nastlat jehličí, aby nás nestudila zem. Prý se to naučil loni na táboře. Lehli jsme si vedle sebe, dívali se na měsíc a táta nám vyprávěl, jaké to bylo, když byl kluk jako my a býval u babičky s dědou. Potom jsme si všimli nějakých velkých stínů. Zůstali jsme úplně tiše, ani jsme nedýchali.“

„Co to bylo? Doufám, že ne nějakí zloději!“ lekla se koloběžka.

„Jasně že ne! Co by dělali zloději v lese? Přímo na tu louku se přišli pást jeleni! Byli jsme překvapení, že si nás nevšimli, ale táta nám potom řekl, že vítr váł směrem k nám, takže nás necítily.“

Koloběžka si povzdychla. Ráda by jela na výlet s nimi, ale věděla, že lesní cestičky nejsou pro její malá kolečka. Ještěže Jakub dodržel slovo a celou ji vyčistil a natřel novou barvou. Hned se jí líp dýchalo. Vyprávěl jí i to, jak je děda vzal k jezeru a učil je používat rybářský prut i připravovat návnadu tak, aby se ryby chytily. Michalovi se dokonce podařilo ulovit obrovskou štikou!

„Když jsme si je večer spolu opékali, řekl mi, že to byl nejhezčí výlet jeho života. Jen si představ, jak by byl nadšený, kdybychom ho vzali někam my dva! Netuší nic o našich kouzelných výletech.“

„Tvůj výlet s tátou *byl* kouzelný,“ zamyslela se koloběžka. „I mně by se líbilo cestovat s někým, kdo mě má tak rád, spát venku a dlouho do noci si vyprávět.“

Jak si Jakub povídal s koloběžkou, vůbec si nevšiml, že je někdo celou dobu pozoruje. Za starou cihlovou zdí, která oddělovala dvůr od ulice, se ukrývali Vláška s Rudou.

„Neříkal jsem ti, že je to úplný magor? On se s tou koloběžkou baví!“ řekl Ruda.

„Hehe, nebyl bych překvapený, kdyby s ní spal i v posteli!“ zasmál se Vláška.

„Psst! Nebo si nás všimne. Koukni! Někam jde.“

Jakub nechal koloběžku na dvoře a zamířil k zadnímu vchodu. Zapomněl ve sklepě lak, kterým ji ještě chtěl natřít, jen co barva uschne.

„Teď, nebo nikdy!“ řekli Ruda s Vláškou téměř najednou a vyskočili z úkrytu. Popadli koloběžku, porozházeli náradí, které leželo na zemi, a rychle utekli pryč.

Když se Jakub vrátil zpátky, s hrůzou zjistil, že jeho kouzelná koloběžka zmizela. Na dvoře po ní zůstaly jen zbytky červené barvy z plechovky, kterou někdo převrhl...

✱ ✱ ✱

„Jak to – *zmizela*? Nemohla se přece jen tak vypařit!“ nevycházel z údivu Michal. Sice od začátku nechápal, proč je Jakobovi ta stará věc tak vzácná, ale bylo mu kamaráda líto. Vypadal, jako by se měl každou chvíli rozplakat.

Jakub nic neříkal, ale dobře věděl, že koloběžka zmizet mohla. Co když se urazila, protože ji nevzal na poslední výlet, a odletěla bez něho? Když byla pěkná a čerstvě natřená, mohla se rozhodnout letět zpátky do Anglie. Možná tam hledá nového majitele a k němu už se nikdy nevrátí... Sice nevěděl o tom, že by mohla létat i sama, ale nikdy neřekla, že to nedokáže. Znal ji přece jen několik měsíců. O tomhle ale nikomu vykládat nemohl. Pamatoval si, jak to dopadlo minule, když se přiznal Michalovi.

„Mám nápad!“ řekl Michal. „Co kdybys k nám dneska přišel na večeři? Je pátek, a to babička dělá palačinky. Tak dobré jsi určitě ještě nejedl! Sama zvládne sníst dvě, já pět, ale i tak jich vždycky udělá aspoň dvacet – aby jich prý nebylo málo. A navíc nám babička třeba něco poradí. Nevěřil bys, jak je chytrá. Přečetla asi milion detektivek a každé odpoledne luští křížovky!“

Jakuba to potěšilo. Dávno se necítil tak nešťastně a ze všeho nejmíň si dnes večer přál zůstat doma sám. Táta přijde až v noci. Zavolal mu do práce a za hodinu už seděl v útulném starobylém obýváku u Michalovy babičky.

„Říkáš, že ta koloběžka byla stará a pomalá?“ divila se babička, když Jakubovi nakládala na talíř další palačinku. „To nebylo teda žádné terno, že? Musel to být někdo, kdo tě chtěl pořádně naštvat!“

„Myslíte, že ji někdo ukradl?“ zamyslel se Jakub. „To se mi nezdá. Já jsem si ji oblíbil, ale na první pohled neměla velkou cenu. Nikdo už na takové nejezdí.“

„Ano, takže to byl určitě někdo, kdo ti chtěl ublížit,“ vykládala babička dál. „Nechce se mi věřit, že by takový milý chlapec jako ty měl nějakého nepřítele.“

Jakub se zhrozil. Vůbec totiž nedokázal pochopit, proč by koloběžka porozhazovala jeho náradí a převrhla plechovku s barvou. A proč by ho přesvědčovala, aby s ní objevoval Paříž, kdyby dokázala létat i sama? Doteď ho nenapadlo, že by koloběžku mohl někdo vzít, ale Michalova babička mu nasadila brouka do hlavy. Je jasné, kdo ho nesnáší. Když si

Jakub představil, že jeho koloběžka je teď pohozená někde ve sklepe u Vládi nebo u Rudy, po zádech mu přeběhl mráz. Co když ji rozebrali nebo vyhodili do nějakého kontejneru, kde ji už nikdy nenajde? Doteď doufal, že si to koloběžka rozmyslí a vrátí se k němu. Najednou ale bylo všechno jinak.

Když Jakub Michalovi a jeho babičce podrobně vypověděl všechno o zlomyslných spolužácích, kteří ho už dlouho otravují, hned se stali hlavními podezřelými.

„Rychle! Vezmeme kola a pojedeme je hledat!“ řekl Michal rozrušeně. „Podle mě je nenapadlo nic lepšího než ji vyhodit. Ránou přijedou popeláři vyvézt kontejnery. Do té doby ji musíme najít!“

Oba chlapci poděkovali babičce za večeři a pospíchali do ulic. Venku se začínalo stmívat. Vypadalo to, že v ten večer už toho moc neuvidí. I tak ale vzali kola a začali objíždět všechny sousední ulice. Nakoukli do každého kontejneru a baterkou svítili dovnitř. Jakub vždycky řekl něco nahlas, aby je koloběžka uslyšela a zavolala na ně, kdyby tam opravdu byla. Ale jestli ji ti dva rozebrali...

„Zase nic,“ řekl Jakub zklamaně, když posvítil baterkou do dalšího kontejneru.

„Jsem už hrozně unavený,“ prohlásil Michal. „Nejhorší na tom je, že vůbec nevíme, co se s ní stalo.“

„Děkuju, že ses namáhal se mnou jít,“ řekl Jakub. Kdyby někdo tušil, jakou vzácnost hledají, určitě by se snažil taky. Ale Michal to všechno dělal jen kvůli němu. *Je to ten nejlepší kamarád na světě, pomyslel si Jakub. Celé hodiny se mnou prohlíží kontejnery, a přitom si myslí, že hledáme staré haraburdí...*

Když Jakub v noci zhasl světlo a lehl si do postele, v mysli se mu vynořil krásný bílý chrám. Jak velkou měla koloběžka radost, když ho spolu viděli. Vzpomněl si i na to, jak je honila hladová kráva, a i když tehdy málem omdlel strachy, teď se mu na tváři objevil úsměv. Kdyby je tak viděl Michal nebo táta! To by se tomu společně nasmáli! Ale namísto smíchu se Jakubovi začaly z očí koulet slzy. Někdo mu jen ze zlomyslnosti ukradl jeho kouzelnou koloběžku, a přitom ani netuší, na jaké úžasné výlety se s ní dá zaletět! Ještě před dvěma dny přemýšlel, jak ji přesvědčí, aby na ni mohli nasednout spolu s Michalem a zaletět do Francie! Mohly to být jejich nejlepší prázdniny v životě. Potom si představil ubohou koloběžku, jak je pohozená někde v temném sklepě nebo popelnici. Jak ji ráno odvezou na skládku plnou odpadu, z které už se nikdy nedostane pryč. Ona, která miluje krásná místa, bude rezavět mezi hnijícími odpadky...

Když se Jakub ráno vzbudil, cítil v krku nepříjemnou bolest. V ústech měl sucho, bolelo ho každé polknutí. *„Máš nemocné oči, něco na tebe leze,“ říkala mu mamka vždycky, když mu začínala nějaká nemoc. Jakub nikdy nevěděl, jak na to mohla přijít dřív než on. Na nemoci ale neměl špatné vzpomínky, zvláště když to bylo v létě, kdy měla mamka volno. Vždycky zašla do knihovny a vrátila se s taškou plnou knih a filmů. „Nemoc si musíš umět užít,“ říkala mu, když si k němu přisedla, aby se spolu s ním podívala na nějaký veselý film. Pokojem se nesla vůně teplého lipového čaje, čerstvě upečených sušenek a zvuk mámina smíchu.*

Teď byl nemocný poprvé od chvíle, co máma umřela. Včera večer byl tak zaujatý hledáním, že si na noční obchůzku s Michalem zapomněl vzít bundu. Ještěže bude dnes doma táta, možná se s ním na nějaký film podívá i on. Musí jen počkat, až se vyspí po noční.

„Jakube, ty ještě ležíš?“ podivil se táta, když otevřel dveře do jeho pokoje. Jakub mu chtěl něco říct, ale po prvním slově se rozkašlal. „Á, je mi to jasné. Počkej, udělám ti čaj s medem,“ řekl a odešel do kuchyně.

Jakub napsal Michalovi, že dnes nepřijde, a přikryl se peřinou až po čelo. Nemohl zapomenout na koloběžku a na všechno, co se v posledních dnech stalo. Byl z toho tak znechucený, že se až těšil, jak následujících pár dní nebude muset dělat vůbec nic. Nechtělo se mu nikam jít, s nikým si povídat. Nejradši by je celé prospal.

Jakub strávil další dva dny v horečkách a k bolesti v krku se přidal i kašel. Hlava ho bolela tak, že nezvládal poslouchat ani rádio. Až třetí den horečka trochu ustoupila, a i kašel už byl mírnější. Ležel v posteli a smutně se díval oknem ven. Táta musel jít do práce. Byl to jeden z těch večerů, kdy by se s koloběžkou vydali na velký výlet...

Jak tak Jakub přemýšlel o svých zmařených plánech, zazdalo se mu, že venku někdo zvoní. Nebylo by to nic zvláštního, ale zvuk se ozýval až příliš blízko... Jakub hned vstal z postele a přiskočil k oknu. Hlava se mu po těch dnech ležení zatočila a musel se opřít o stůl, aby nespádl. Ale za pár vteřin už viděl dost jasně! Venku nad jeho oknem kroužila červená koloběžka a vesele zvonila! Ale kdo to na ní stojí? Snad ne... Že by se skamarádila s těmi zloduchy? Vždyť se na ní veze Ruda s Vládou! Ale vůbec se netváří nadšeně. Trubky! Letí na kouzelné koloběžce a vypadají jako při únosu!

„Jakubeee! Ahoooj!“ ozvalo se zvenku, když Jakub otevřel okno. „Koukej, co s nimi udělám! Do smrti na to nezapomenou! A navždy už ti dají pokoj!“ křičela nadšeně koloběžka a letěla dál. Jakub utíkal do kuchyně a vyšel na balkon. A i když koloběžka letěla rychle, stihl ji ještě zahlédnout, jak přistává na široké střeše rozhlasu. *Takže to přece jen byl únos, usmál se Jakub pod nos. Naštěstí nechal někdo postavit tu budovu opačně. Jinak by ti dva měli ještě větší smůlu!*

